

Θεόδωρος Τσιμπόγλου

Ο Θεόδωρος Τσιμπόγλου γεννήθηκε το 1956 στη Θεσσαλονίκη και σπούδασε οικονομικές επιστήμες στο πανεπιστήμιο Μακεδονίας (πρώην Α.Β.Σ.Θ.).

Εργάστηκε επί 35 χρόνια ως υπάλληλος στην Εθνική Τράπεζα, στον τομέα των πιστοδοτήσεων και συνταξιοδοτήθηκε το 2013.

Σε ηλικία 65 ετών ξεκίνησε να γράφει κάποια στιχάκια που εκφράζουν διάφορες απόψεις και σκέψεις του.

Το έναυσμα για την εν λόγω καταγραφή ήταν ένα τραυματικό γεγονός υγείας, που έζησε για διάστημα δύο ετών περίπου (2016 - 2018).

Η εν λόγω συλλογή περιλαμβάνει στίχους που αναφέρονται στην αγάπη, στη ζωή, στις σχέσεις των ανθρώπων, και γενικά σε θέματα της καθημερινότητας, με βάση τις απόψεις, τις σκέψεις και τα βιώματα του στιχουργού.

Θεσσαλονίκη, 05/03/2021

151 Το τρόπαιο

Ψάχνω δυο λόγια για να πω
δυο λόγια θυμωμένα.
Γι αυτούς που με πικράνανε,
και γέλασαν με μένα.

Τα λόγια όμως χάνονται
στης θάλασσας τα βάθη.
Και να ακουστούν δεν θέλουνε,
σαν να ζητάνε χάρη.

Όλες οι δύσκολες στιγμές
οι μαύρες, οι πονεμένες,
μένουν βαθιά μεσ' τη ψυχή,
πάντοτε ξεχασμένες.

Μόνο οι χαρούμενες στιγμές
έρχονται στο μυαλό μου,
και να ακουστούνε θέλουνε
σαν να 'ναι τρόπαιό μου.

152 Όνειρα

Μη μαραζώνεις φίλε μου
και μη βαριά το παίρνεις.
Και μόνο που τα σκέφτηκες
και μόνο που μου τα είπες,

Έτσι όπως τα φαντάστηκες,
κι όπως τα ονειρεύτηκες,
ήταν σαν να τα έκανες,
ήτανε σαν να πήγες.

Χώρια που κάποιες πράξεις μας
με όνειρα ξεκινάνε και
στο αύριο εκπληρώνονται.
Αυτό μην το ξεχνάμε.

Συνέχισε λοιπόν ακάθεκτος,
να κάνεις τα όνειρά σου,
μη χάνεις την ελπίδα σου,
θα χάσεις τα μυαλά σου.

153 Ο θαυμασμός των άλλων

Αν θες να σε θαυμάζουνε πολλοί,
να χαίρεται η ψυχή σου,
ξεκίνα με τη σκληρή δουλειά
και την αυτοεκτίμηση για τη ζωή σου.

Ύστερα κοίτα να σε θαυμάζουνε
οι φίλοι και οι γνωστοί σου.
Μετά το γύρω περιβάλλον σου
κι ύστερα η γειτονιά σου.

Σιγά-σιγά ο θαυμασμός θα απλωθεί
πέρα από τη γειτονιά σου,
και ο κόσμος όλος κι ο ντουινιάς
θα 'ναι η συνέχειά σου.

Όπως κατάλαβες καλά ο θαυμασμός
δεν χτίζεται σε λίγες μέρες μόνο.
Για να χτιστεί ο θαυμασμός,
χρειάζεται πολύς να 'ναι ο χρόνος.

Κι αφού χτιστεί και ανδρωθεί,
αν θες να παραμείνει,
πρέπει ο ίδιος να 'σαι εσύ,
όπως προτού να ξεκινήσεις.

154 Οι ευκαιρίες

Προσπάθησε στο δρόμο σου,
να βλέπεις τα σινιάλα.
Αυτά που στέλνει η ζωή,
ανάμεσα στα άλλα.

Για να τα δεις, να τα γευτείς,
πρέπει από πριν ν' αποφασίσεις,
ότι αυτά ψάχνεις να βρεις,
χαρούμενος να ζήσεις.

Επίσης έχε στο μυαλό,
πως ίσως εύρεις δυσκολίες.
Να ξέρεις όμως πως σ' αυτές,
πάντοτε κρύβονται ευκαιρίες.

Και μην αποδέχεσαι αυτούς,
που σ' όλες τις ευκαιρίες,
ψάχνουν να βρούνε διαρκώς,
μόνο τις δυσκολίες.

155 Τενεκές ξεγάνωτος

Έχω διδακτορικό στην κριτική,
μπορώ να τους κρίνω όλους.
Ιδίως τώρα που έγινα τρανός
και με λεφτά στην τσέπη.

Κρίνω τους πάντες στη στιγμή,
ιδίως αυτούς που ζητιανεύουν.
Κι όλους τους κακομοίρηδες,
όλους τους κακοχρονισμένους.

Νιώθω πως είμαι δικαστής.
Θέλω όλοι να με ρωτάνε.
Αφού εγώ είμαι καλά.
Θέλω να προσκυνάνε.

Λεφτά σκορπώ για να με δουν.
Εκφράζω γνώμη για τα πάντα.
Κι όσοι μου λεν' για αυτοκριτική,
δηλώνω άγνοια με υπογραφή.

Ένα παράπονο έχω μόνο.
Που δεν γνωρίζω τι θα πεί,
χαρά, ευτυχία και στοργή.
Νιώθω πως είμαι άδειος.

Νιώθω σαν ένας τενεκές,
γεμάτος χρυσές λίρες.
Ένας τενεκές ξεγάνωτος
γεμάτος από πίκρες.

156 Οι δυνατοί

Πολλές φορές θαυμάζουμε
τους δυνατούς ανθρώπους.
Ανθρώπους που έχουνε ψυχή,
δύσκολα που λυγίζουν,
που πάντα προσπαθούν και συνεχίζουν.

Στις δυσκολίες της ζωής
το σώμα τους δεν σκύβουν.
Είναι αυτοί που δέχονται
χαστούκια και το κρύβουν,
που δεν μιλούν και προχωρούν.

Και πάνε όπου τους πάει.
Χωρίς κανένα δισταγμό
χαμογελούν και πάνε.
Κρατούν το ανάστημα ψηλό,
περήφανο και σταθερό.

Μόνη τους έγνοια στη ζωή
να έχουν δυνατή ψυχή.
Το χρήμα δεν μετράνε,
απλώς το προσπερνάνε,
ακάθεκτοι και ζηλευτοί.

157 Οι ηλίθιοι

Αν με ρωτήσεις να σου πω,
τι φόβους έχω στη ζωή μου,
θα σου το πω απερίφραστα,
από την εμπειρία τη δική μου.

Φοβάμαι τους ηλίθιους,
γιατί είναι πλειοψηφία,
και εκλέγουνε πρωθυπουργό
σε κάθε πολιτεία.

Πλέον αυτού, αν το σκεφτείς,
κατάθλιψη σου φέρνουν,
των ηλιθίων οι φωνές,
μαζί σου όταν μένουν.

Να τους παλέψεις δεν μπορείς,
την γνώμη τους δεν αλλάζεις.
Πάντοτε είναι ανίκητοι,
σκέφτονται και τρομάζεις.

Όταν μπροστά μου συναντώ,
ηλίθιους ανθρώπους,
πάντα κοιτώ να προσπερνώ,
πάντα, μ' όλους τους τρόπους.

158 Οι δικοί σου άνθρωποι

Πολλές φορές μεσ' τη ζωή,
δύσκολα σου γυρνάνε,
τα πράγματα και οι σχέσεις σου
και κλαις, που σε πονάνε.

Και ψάχνεις ένα στήριγμα,
κάπου για ν' ακουμπήσεις,
κάπου να πεις τον πόνο σου
μήπως τον απαλύνεις.

Και διαπιστώνεις δυστυχώς,
πως ξένος το χέρι απλώνει,
ενώ δικός σου άνθρωπος,
κοντά σου δεν ζυγώνει.

159 Οι αγωνιστές

Υπάρχουν κάποιοι άνθρωποι,
που ζούνε τη ζωή τους,
ίσα για για τη βγάλουνε.
Ματώνει η ψυχή τους.

Με δέντρο δίχως φύλλωμα
μοιάζει η ύπαρξή τους,
μεσ' στο χειμώνα το βαρύ,
αχνίζει η αναπνοή τους.

Κι ενώ παλεύουν και μοχθούνε,
σαν έπαθλο αποδέχονται,
τη λύπη τους και μόνο.
Αντίδοτο στον πόνο.

Αυτοί οι αξιοζήλευτοι αγωνιστές,
δάχτυλο που τους δείχνει,
μοιάζουν πολύ με τους νεκρούς,
που η καθιέρωση τους λείπει.

160 Δεν έμαθαν

Για χρόνια ζούσανε μαζί
στην ίδια γειτονιά τους.
Αλλάζανε μόνο βλέμματα,
αλλά κρατούσαν τη μιλιά τους.

Ήταν από αγάπη οι ματιές,
και βλοσυρά κοιτούσαν,
ο ένας τον άλλον στα κρυφά,
και δεν το μαρτυρούσαν ?

Ο πόθος τους ήταν μυστικός,
σιωπηλός, και μόνος.
Ζούσε μονάχα στις καρδιές,
απόμακρος, με πόνο.

Κάποια στιγμή χαθήκανε.
Οι δρόμοι τους χωρίσαν.
Μονάχα μεσ' τα όνειρα,
συχνά συναντηθήκαν.

Τα χρόνια τους περάσανε.
Και οι δυο μαζί γεράσανε.
Ποτέ όμως δεν έμαθαν,
μισήθηκαν ή αγαπηθήκαν ?

161 Απόφαση είναι ο γάμος

Λένε πως είναι δύσκολες
οι σχέσεις των ανθρώπων.
Και απόφαση παίρνεις εσύ,
να μείνεις στη ζωή σου μόνος.

Πως έχουν αλλάξει οι καιροί,
πως χρήματα δεν υπάρχουν,
να κάνεις σχέση σοβαρή,
οι συνήθειές σου να αλλάξουν.

Αυτά συνήθως τα λένε οι νεαροί,
και οι κάπως μέσης ηλικίας ίσως.
Γιατί αν με ρωτήσεις να σου πω,
εγώ που είμαι στη δύση της ζωής μου,

θα σου απαντήσω ευθαρσώς,
ότι δεν στέκουν ευτυχώς.
Και πως δειλία υποκρύπτουν,
σίγουρα όχι τόλμη, δυστυχώς.

Όταν εγώ παντρεύτηκα,
δεν είχα σπίτι για να μείνω.
Δεν συζητώ για έπιπλα
και άλλα να το ντύσω.

Πήρα όμως την **απόφαση**,
με άλλον άνθρωπο να ζήσω.
Πως θα 'πρεπε να νοικοκυρευτώ,

παιδιά να αποκτήσω.

Από εκείνη τη στιγμή,
μέσα μου όλα αλλάξαν.
Εύκολα μοιάζαν στο μυαλό
και βρήκα τον άνθρωπο που θέλω.

Ποιο είναι το συμπέρασμα λοιπόν ?
Απόφαση γι' αυτό πρέπει να πάρεις.
Απόφαση να σχετιστείς, να δεσμευτείς,
να νοικοκυρευτείς, και να αλλάξεις.

Γιατί πάντα αλλάζει ο άνθρωπος.
Κάποια στιγμή περνάει σε άλλη φάση.
Κι από αετόπουλο που δύσκολα πετά,
γίνεται αετός με δυνατά φτερά.

Παρ' το απόφαση λοιπόν,
να δεσμευτείς, να νοικοκυρευτείς,
και δυο παιδιά να κάνεις.
Απόφαση, ζωή ν' απολαμβάνεις.

Και από μένα μία συμβουλή.
Οι άνθρωποι συνήθως νοιάζονται,
αυτούς που νοιάζονται πολύ,
τον εαυτό τους και μοιράζονται.

162 Αυτό θέλω

Με βλέπει και απέχθεια, δείχνει το πρόσωπό της.
Πως τάχα είμαι κι εγώ αυτός που θέλει το κακό της.
Αισθάνομαι άσχημα γι αυτό κι ας κάνω, πως το κρύβω.
Λέω που θα πάει, θα αισθανθεί, τη θλίψη μου πως πνίγω.

Από την άλλη σκέφτομαι, μήπως δεν είναι έτσι ?
Το παραλήρημα που ζει, μήπως με περιέχει ?
Θεέ μου, κάνε την να σωθεί από τα βάσανά της.
Και εμένα ας μη με ξαναδεί, και ας χαθώ μακριά της.

Αρκεί, αυτή να 'ναι καλά στο τέλος της ημέρας.
Να 'βρει μέσα στο δρόμο της, χρυσόμαλλο το δέρας.
Εγώ θα πάω μόνος μου. Ήδη στον ουρανό κοιτάω.
Ψάχνω στο μονοπάτι μου, θεό να προσκυνάω.

163 Ο τρόπος ν' αγαπάς

Όσο πιο δυνατός ο έρωτας,
τόσο πιο δυνατός ο πόνος.
Σαν έρθει η ώρα χωρισμού
και μείνει ο καθένας μόνος.

Γι' αυτό σου λέω ν' αγαπάς
μόνο με το μυαλό σου.
Και όσους διαλέγει η λογική,
να έχεις στο πλευρό σου.

Μην αγαπάς με την καρδιά,
μη δίνεις τη ψυχή σου,
στον άνθρωπο που αγαπάς,
και θεσ' να 'ναι μαζί σου.

Γιατί αν έρθει ο χωρισμός,
ο πόνος θά 'ναι δυνατός,
ανυπολόγιστος, σκληρός,
θά 'ναι η κόλασή σου.

Από την άλλη, αν η καρδιά σου,
δεν αγαπήσει στη ζωή,
να ξέσ' η ζωή σου δεν αξίζει.
Χωρίς αλάτι είναι τροφή.

164 Το θαύμα που έζησα

Λένε πως θαύματα δεν γίνονται
πως όλα εξηγούνται.
Συμπτώσεις τάχα γίνονται,
και αυτές παρεξηγούνται.

Ένα θαύμα (σύμπτωση !) έζησα κι εγώ,
τώρα στα εξήντα πέντε μου.
Φίλος μου διηγήθηκε, πως ο γαμπρός του,
το Μάιο του 2020, περίεργο όνειρο είδε.

Είδε την εικόνα της Αγίας Μαγδαληνής
και απόρησε που την είδε.
Με τη θρησκεία γενικά
ποτέ σχέσεις στενές δεν είχε.

Θεώρησε πως έπρεπε,
λιγάκι να το ψάξει.
Ένα κερύ στην εκκλησιά,
πως έπρεπε να ανάψει.

Στο διαδίκτυο έψαξε την εικόνα
και βρήκε την ίδια με αυτήν,
που είδε στο όνειρό του.
Την αποθήκευσε στο κινητό του.

Επίσης πληροφορήθηκε,
πως το αριστερό χεράκι της Αγίας,
φυλάσσεται από παλιά,
στην Σιμωνόπετρα του Όρους.

Έτσι το αποφάσισε,
τη Σιμωνόπετρα να ψάξει,
να πάει να την επισκεφτεί,
ένα κερι να της ανάψει.

Μέχρι εδώ όλα καλά.
Συμβαίνει στον καθένα.
Περίεργο όνειρο να δει.
Περίεργο να είναι το θέμα.

Το πρώτο θαύμα (σύμπτωση !),
είναι ότι εγώ επισκέπτομαι συχνά,
τη Σιμωνόπετρα του Όρους,
εδώ και χρόνια στη σειρά.

Το δεύτερο θαύμα (σύμπτωση !),
είναι ότι εγώ και ο πεθερός του,
είμαστε από πέρυσι κολλητοί
και κάνουμε παρέα.

Το τρίτο θαύμα (σύμπτωση !) είναι,
ότι πρόσφατα επισκεφτήκαμε μαζί,
εγώ και ο πεθερός του,
τη Σιμωνόπετρα του Όρους.

Το τέταρτο θαύμα (σύμπτωση !) είναι,
πως η γιορτή της Αγίας Μαγδαληνής
είναι δύο μήνες μετά τον Μάιο,
στα μέσα Ιουλίου του 2020.

Το πέμπτο θαύμα (σύμπτωση !) είναι
πως στην επίσκεψη που κάναμε μαζί,
στην Σιμωνόπετρα του Όρους,
εγώ, ο πεθερός και ο γαμπρός του,

στις είκοσι δυο του Ιούλη, είδαμε,
πως η εικόνα της Αγίας Μαγδαληνής,
είναι αυτή που αποθήκευσε
ο γαμπρός στο κινητό του.

Τι να σημαίνει πάτερ μου ?
Ρώτησε ο γαμπρός το μοναχό
Πατέρα Ευκαρπίωνα.
Πρέπει να κάνω κάτι ?

Όχι, του απάντησε αυτός.
Απλώς σε κάλεσε η Αγία, νά 'ρθεις
κοντύτερα στο δρόμο του θεού.
Πιο χριστιανός να γίνεις.

Γιατί δουλεύει ο θεός
ολημερίς και ολονυχτίς,
να βρει αγνούς ανθρώπους,
για να τον βρούνε και αυτοί.

165 Είμαστε καλά ?

Συνήθως οι άνθρωποι ρωτούν, πως είσαι ?

Με την υγεία σου όλα καλά ?

Και δεν ρωτούν, γιατί ξεχνούν.

Οι άνθρωποι που αγαπάς, πως είναι ?

Γιατί δεν φτάνει να 'μαστε 'μείς καλά,

να έχουμε την υγείά μας.

Πρέπει και οι τριγύρω μας

και αυτοί που αγαπάμε.

Πρέπει και αυτοί να 'ναι καλά.

Γιατί η ζωή όπως περνά,

χέρι με χέρι μας κρατά

και όλοι μαζί πάμε μπροστά.

Και όταν αυτός που αγαπάμε,

τυχαίνει να υποφέρει, να πονά,

δεν γίνεται εμείς να είμαστε καλά,

δεν γίνεται να τον ξεχνάμε.

166 Ρουτίνα της ζωής

Τελείωσε και σήμερα η μέρα.
Λίγο δουλειά, λίγο φαί, λίγο ποτό,
ώρες στο Instagram, στο Face book
και πάει η ζωή μου παραπέρα.

Το θέμα είναι το αύριο που θα 'ρθει.
Πως θα τη βγάλω πάλι καθαρή ?
Λίγο δουλειά, λίγο φαί, λίγο ποτό,
ώρες στο Instagram και πάλι απ' την αρχή.

Τέτοια ζωή δεν είχα ονειρευτεί.
Βλέπω τα χρόνια μου να φεύγουν με ορμή.
Μήπως ν' αλλάξω τακτική ?
Ή μήπως να συνεχίσω κι όπου βγει ?

Από την άλλη σκέφτομαι,
και οι άλλοι το ίδιο κάνουν.
Δεν είμαι μοναχά εγώ,
που ζω με τις συνήθειές μου.

Οι συνήθειές μου είναι διαταγή.
Μ' αυτές έμαθα τη ζωή μου να ρολάρω.
Αν θα τις κόψω, τι θα βγει ?
Πως θα την τρέξω τη ζωή μου να γουστάρω ?

Μάλλον θα συνεχίσω και όπου βγει.
Παρόλο που νιώθω στη μέση του πελάγους,
βλέπω τριγύρω μου πολλούς ν' ακολουθούν.
Θα πάω λοιπόν κι εγώ, παρέα με τους άλλους.

167 Ο πατέρας μου

Καθώς ξεφύλλιζα ξανά παλιές φωτογραφίες,
στάθηκα πάλι σε αυτήν, που είχε τον πατέρα μου,
λίγο πριν ταξιδέψει για το ταξίδι το στερνό.
Γεμάτο με ρυτίδες, ήταν το πρόσωπό του.

Ρυτίδες που μοιάζαν με σχισμές σε πέτρες ξεχασμένες,
και ανάμεσά τους φαίνονταν πολύχρωμα λουλούδια,
που χρωματίζουν τον καμβά, που ήταν κεντημένος,
απ' τα πολλά του βάσανα, τις λίγες τις χαρές του.

Ρυτίδες που έσκαψε η ζωή, καθώς την περπατούσε.
Και ήταν τόσο όμορφες, τόσο ευδιάθετες σε μένα.
Γιατί ήξερα πολύ καλά, πολλά από αυτά που είχε ζήσει,
και τα ξεπέρασε με μαστοριά, χωρίς ποτέ του να λυγίσει.

Αισθάνθηκα πάλι ντροπή για τη συμπεριφορά μου.
Που δεν τον τίμησα πολύ, στον τάφο που εκοιμήθη.
Που δεν του άναψα κερί, ένα τρισάγιο να του κάνω,
να του απαλύνω την ψυχή, στον ουρανό επάνω.

Εύχομαι να αισθάνεται την πίκρα που μου βγαίνει.
Όσες φορές τον θυμηθώ, πρέπει να το καταλαβαίνει.
Πως τώρα πια είμαι σωστός, στην σκέψη μου τον έχω,
σε καθ' ευκαιρία που θα βρω, πάντα τον μνημονεύω.

168 Οι μοναχοί της Σιμωνόπετρας

Έξω είναι άνθρωποι απλοί,
ήσυχoi και ήρεμοι, όπως περπατάνε.
Μιλούν σιγά και λίγο προσκυνούν,
καθώς σου απαντάνε.

Έχουνε γνώμη ειδική, μοναδική,
βγαλμένη απ' το εγώ τους,
που έχει ταπεινωθεί πολύ,
αυτός είναι και ο σκοπός τους.

Νιώθεις κοντά τους, ανείπωτη χαρά,
ενώ τα ράσα είναι μαύρα.
Γαλήνη σάζουν όπως σε κοιτούν,
με ολοστρόγγυλα τα μάτια.

Μεσ' το ναό μεταμορφώνονται
και γίνονται οπτασίες, που ανάλαφρα πετούν,
αμίλητοι μεσ' το σκοτάδι, θέλεις,
μα δεν μπορείς να τους ακολουθείς.

Το μόνο που βλέπεις διαρκώς,
είναι η λάμψη στο πρόσωπό τους.
Νιώθεις πως βλέπεις πορτρέτα να πετούν,
και να φωτίζουν με πίστη το ναό τους.

Αυτοί είναι οι μοναχοί-καλόγεροι,
στα μάτια τα δικά μου,
σε μια μονή του Όρους που αγαπώ,
τη Σιμωνόπετρά μου.

169 Οι μέρες ευτυχίας

Η κάθε μέρα που θα 'ρθει,
είναι για σε πολύ σημαντική,
γιατί αποτελεί έναν κρίκο,
της αλυσίδας που λέγεται ζωή.

Υπάρχουν οι μέρες οι καλές,
υπάρχουν οι μέρες οι κακές,
υπάρχουν ημέρες δύσκολες,
υπάρχουν και οι λίγο βαρετές.

Οι καλές σου φέρνουν ευθυμία,
σπουδαίο πράγμα στη ζωή.
Οι κακές σου φέρνουν δυσθυμία,
σου δίνουν όμως εμπειρία.

Οι δύσκολες εκτίμηση σε μαθαίνουν
και σεβασμό διδάσκουνε για τη ζωή.
Οι βαρετές, που υπάρχουνε και αυτές,
σου φέρνουνε, περίσκεψη και ηρεμία.

Όλες οι μέρες είναι χρήσιμες, μοναδικές,
κι είναι για σένα πολύ σημαντικές.
Όλες, είναι κατάλληλες ημέρες,
να ζεις την πολυπόθητη ευτυχία.

170 Χαρά, πόνος, ανθρωπιά, αγάπη

Δεν αγοράζεται η χαρά,
όσα λεφτά και να 'χεις.
Η χαρά μόνο εκπέμπεται,
λαμβάνεται, υπάρχει.

Ο πόνος δεν μπορεί να πουληθεί,
όσο φτηνός και αν είναι.
Ο πόνος μόνο μοιράζεται,
μ' αυτούς που σ' αγαπάνε.

Η ανθρωπιά δεν δίνεται,
δεν είναι πράγμα που κατέχεις.
Η ανθρωπιά είναι μέσα σου,
αυτό που λέμε, η μέσα σου.

Η αγάπη δεν μπορεί να ζητηθεί,
γιατί δεν θα 'ναι αγάπη.
Θα είναι ο οίκτος της στιγμής,
μία συγχώρεση, θα είναι αυταπάτη.

171 Ο χαρίζων το χαμόγελο

Πολλές φορές αναρωτιόμουν,
ποιόν φίλο να κρατούσα,
από αυτούς που έβλεπα συχνά,
μεσ' τη ζωή που ζούσα.

Και πάντα κατέληγα σ' αυτόν,
που είχε το γέλιο μεταδοτικό,
και που χαιρόταν να χαμογελώ κι εγώ.
Έτσι, καλά με βοηθούσε να περνώ.

Αντίθετα, απέφευγα αυτόν,
που το χαμόγελο ξεχνούσε
και από μένα το στερούσε,
ενώ μου το χρωστούσε.

Όποιος στενάχωρο σε θέλει,
δεν σου ταιριάζει στη ζωή.
Ίσως και το καλό σου να ζηλεύει.
Ιδίως όταν εκπέμπει αποστροφή.

172 Θεός η οικογένειά μου

Ποια είναι η οικογένειά μου ?
Είναι η γυναίκα μου και τα παιδιά μου.
Γονείς δεν έχω, έχουν χαθεί.
Τα αδέρφια μου είναι μακριά μου.
Αυτούς θεωρώ εγώ σαν οικογένειά μου.

Ξεχνάω πάλι τον παντοκράτορα Θεό,
που είναι η παρηγοριά μου.
Σε κάθε μια αναποδιά μου,
Αυτός είναι η γιατρεία μου.
Αυτός είναι όλη η οικογένειά μου.

Αυτός είναι ο ιδρυτής της.
Είναι ο μαέστρος που θα πει,
ποια νότα να χτυπήσεις,
έτσι ώστε η ζωή να αναδειχθεί,
μέσα απ' τη θεία μουσική της.

173 Πόσο σ' αγαπώ

Άπλωσα στα πόδια σου
τα συναισθήματά μου,
να ανέβεις πάνω και να αισθανθείς,
όλα τα σφάλματά σου.

Αυτά που έσκαψαν βαθιά
τις τόσες μου ρυτίδες,
για να προσφέρουνε σ' εσέ,
αμέτρητες φροντίδες.

Άλλα να δώσω δεν μπορώ,
γιατί άλλα δεν έχω.
Αφού μου πήρες την ψυχή,
τι άλλο να σου προσφέρω.

Εύχομαι, νά 'σαι καλά
και όλες σου οι επιθυμίες,
είναι οι δικές μου οι ευχές,
μαζί και οι ανείπωτες χαρές.

Θά 'θελα κάθε ανατολή,
χαρούμενη να σε βρίσκει.
Και κάθε δύση που έρχεται,
ευτυχισμένη να σ' αγγίζει.

Τόσο πολύ σε αγαπώ.

174 Η συγχώρεση

Αν έχεις αμαρτήματα πολλά,
και έχεις μετανιώσει,
να ξέρεις ότι ποτέ δεν είναι αργά,
γι' αυτά εσύ να ξεχρεώσεις.

Όταν θα έλθει η στιγμή,
την τελευταία σου πνοή ν' αφήσεις,
ζήτα μία συγχώρεση απ' το Θεό,
και 'Κείνος πάνω σου θα σκύψει.

Γιατί είναι μεγαλοδύναμος, φιλεύσπλαχνος,
και έχει καρδιά μεγάλη,
ωσάν του σύμπαντος το αχανές,
απείρων διαστάσεων αγκάλη.

Έτσι λοιπόν θα εξαγνιστείς
και στον παράδεισο θα καταλήξεις,
αρκεί να πιστέψεις στο Θεό,
αυτόν πού 'χες αμφισβητήσει.

175 Ο απόμαχος

Τώρα που πέρασε η ζωή,
απόμαχος που έχω γίνει,
οι σκέψεις που κάνει το μυαλό,
είναι κυρίως αναμνήσεις.

Είναι και κάποιος απολογισμός
όλων των πράξεών μου.
Αυτών, που ίσως θα ήθελα αλλιώς,
να γίνουν, ν' αλλάξει το εγώ μου.

Ίσως, γιατί το μέλλον μου,
αρχίζει, να φτάνει στο παρόν μου.
Και χρόνος δεν μου μένει πια,
να σχεδιάσω το ποιόν μου.

Ελπίζω μόνο το πρωί,
το βράδυ μου να έρθει.
Και αν ξημερώσει η αυγή,
ν' αρχίσω πάλι απ' την αρχή.

Νιώθω σαν βασιλιάς που προσκυνά,
μονάχα αυτούς που προφητεύουν.
Σαν νικητής κάποιων μαχών,
που δώρα ψάχνει αν του φέρουν.

Οι μέρες μου θέλω να περνάνε.
Τα μάτια μου στον ουρανό κοιτάνε.
Ο Ύψιστος και οι άγγελοι με χαιρετάνε.
Συγχώρεση ζητώ, γιατί δεν την χρωστάνε.

176 Σήμερα είσαι αλλιώς

Όταν σε γνώρισα μου είχες πει,
πως θέλεις να γίνω η σκιά σου.
Πως θέλεις να είμαι εγώ για 'σε,
η άμεση προτεραιότητά σου.

Οι ανάγκες σου όμως άλλαξαν,
κι έχασα την ταυτότητά μου.
Και από πρώτος στη σειρά,
βρέθηκα τελευταίος στην ουρά.

Σήμερα είμαι μακριά από 'σε,
κι από την αφιλόξενη ματιά σου,
την απρεπή την γλώσσα σου,
και την ανύπαρκτη αγκαλιά σου.

Καλύτερα μονάχος μου,
να ξέρω που πηγαίνω.
Παρά με 'σένα στη ζωή
και να 'μαι μπερδεμένος.

177 Ο γάμος

Λένε πως είναι πολύ βαριά η καλογερική.
Άλλοι όμως λεν', πως είναι αβάσταχτος ο γάμος.
Όλοι, στ' αλήθεια όλοι τους, είναι σωστοί.
Αλλά υπάρχει το ίσως και το "κάπως".

Για γάμο ξέρω να σου πω, γιατί είμαι παθός.
Είναι το άθροισμα πολλών συμβιβασμών,
με κάποια διαλείμματα απέραντης χαράς,
υπομονής και αισθήματος δημιουργίας.

Όμως, κι η ίδια η ζωή το ίδιο πράγμα είναι.
Εκεί που λες χαρούμενος "δόξα τω θεώ",
έντρομος φωνάζεις "βοήθα παναγιά μου"
κι απ' την πολλή χαρά σου, νά κι η κακοτοπιά σου.

Ένα είναι το σίγουρο, και αυτό το λένε όλοι,
πως όταν είσαι μόνος σου, δύσκολα τα βολεύεις.
Ενώ μαζί με σύντροφο, εύκολα τα παλεύεις,
έχεις ανεβασμένο ηθικό, νιώθεις ότι θεριεύεις.

Όλα τα βλέπεις εύκολα, κι όλα τα κάνεις εύκολα.
Και πάντα έχεις δίπλα σου τη δεύτερη τη γνώμη.
Δεν συζητώ για τα παιδιά, που ενδεχομένως κάνεις,
και από ξερολούλουδο, αρχίζεις να βλαστάνεις.

178 Πως θ' αλλάξει ο Τούρκος

Για να αλλάξει ο Τούρκος το βιολί
πρέπει να ανέβει το επίπεδό του,
κι απ' τον πολύ αναλφαβητισμό,
παιδεία να ταίσει στο λαό του.

Ν' αποδεχτεί το παρελθόν του,
που είναι αιματοβαμμένο.
Να μην το βλέπει σαν παιδί,
που είναι νόθο, που είναι ξένο.

Κι αφού μ' αυτά συμφιλιωθεί,
την πονηριά του να σκοτώσει.
Μία συγγνώμη κάποτε να πει,
σ' αυτούς που έχει πληγώσει.

Πρέπει επίσης ν' αποδεχτεί,
το σεβασμό όλων των νόμων.
Και όχι μονάχα μια φορά,
αλλά στο διάβα των αιώνων.

Τότε θα έρθει η στιγμή,
τη συμπεριφορά ν' αλλάξει.
Στο σύγχρονο κόσμο να βρεθεί
και ότι καλό έχει να τ' αδράξει.

179 Γνώθι σαυτόν

- Τι πρέπει να κάνω δάσκαλε,
ανώτερος άνθρωπος για να γίνω ?
Ανώτερες αξίες να έχω στη ζωή,
σπουδαία προσωπικότητα να χτίσω ?

- Ο Σωκράτης, ο αρχαίος, είχε πεί,
“γνώθι σ’ αυτόν” πρέπει να έχεις,
γιατί όλα ξεκινάνε από ‘κει,
από το ποιος άνθρωπος εσύ είσαι.

- Και που να ξέρω δάσκαλε,
τι άνθρωπος εγώ είμαι,
αφού άλλα θέλω το πρωί,
και άλλα ζητώ το βράδυ.

Άλλα θεωρούσα καλά από παιδί,
και άλλα, καλά, πρεσβεύω τώρα.
Οι απόψεις μου είναι ρευστές,
δεν σπούδασα, δεν είχα τα προσόντα.

- Απ’ όσα μου λες κατάλαβα πως,
για να αλλάξεις, ήρθε η ώρα.
Γνωρίζεις καλά τι σου έχει συμβεί,
και τι σου συμβαίνει τώρα.

Το “γνώθι σ’ αυτόν” είναι όλα αυτά,
που εσύ, μου έχεις περιγράψει.
Δεν μένει παρά μονάχα η στιγμή,
απόφαση να πάρεις, για να αλλάξεις.

180 Θα παντρευτώ

Μπακούρι με βρίσκει το πρωϊ
του ήλιου η πρώτη αχτίδα.
Κι εργένη κάθε βραδινό,
της μοναξιάς με χαιρετά η ελπίδα.

Λεσ' και η ζωή αποφάσισε,
συνέχεια μονάχο να με βλέπει.
Λεσ' και της παρήγγελα εγώ,
νά 'χω τη μοναξιά για ταίρι.

Κι αφού εγώ δεν αντιδρώ,
να πω καμιά κουβέντα,
μ' αφήνει στη μουρμούρα μου,
και δεν ζητάει ρέστα.

Μόνο που εγώ βαρέθηκα,
τους τοίχους ν' αντικρίζω,
κάθε φορά στο σπίτι μου,
που μπαίνω, και δακρύζω.

Κι έτσι το αποφάσισα,
σύντροφο ν' αποκτήσω,
να βάλω χρώμα στη ζωή,
χαρούμενος, με ταίρι, να βαδίσω.

181 Ο καλύτερος εχθρός μου

Η αγάπη μου για εσένανε,
ένα μεγάλο λάθος.
Σαν το καμένο το δεντρί,
στο καταπράσινο το δάσος.

Η αγάπη μου για εσένανε,
ξεκίνησε από πάθος.
Γι' αυτό πασχίζει να χαθεί,
στου ορίζοντα το βάθος.

Η αγάπη μου για εσένανε,
κατάντησε εμμονή μου.
Σαν το βαρύ ναρκωτικό,
που σιγολιώνει το κορμί μου.

Η αγάπη μου για εσένανε,
πικρή ανάμνησή μου.
Σαν το τσιγάρο που έκοψα,
και διώχνω απ' τη θύμησή μου.

Η αγάπη μου για εσένανε,
υπάρχει ακόμη εντός μου.
Σαν τον καρκίνο που νοσεί αργά,
κι είναι ο καλύτερος εχθρός μου.

182 Μεγάλωσα

Οι αισθήσεις μου έχουν αδυνατίσει.
Δεν ξεχωρίζουν όλες τις γραμμές.
Κάποιες απ' αυτές τις έχουν παρατήσει
και έχουνε μείνει μόνες κι ορφανές.

Η δύναμή μου κάθε μέρα φθίνει.
Τα βάρη να σηκώσει δεν μπορεί.
Κάποια απ' αυτά στην άκρη τα αφήνει,
μήπως βοήθεια φανεί και σηκωθούν.

Αντίθετα η κρίση μου είναι αυξημένη.
Πολύ σωστότερη έχει γίνει από χθες.
Η γόμμα της χάλασε και δεν μπορεί να σβήσει,
τις κάθε είδους των ανθρώπων τις πομπές.

Κι ερχόμαστε στα συναισθήματά μου.
Μου κατευθύνουν πλέον το σώμα και το νου.
Ίσως γιατί δεν έχει φθαρεί η καρδιά μου,
που έχει απλώσει τις ρίζες της παντού.

183 Το ξημέρωμα

Έφτασε τελικά το ποθητό γλυκό ξημέρωμα
και χάθηκε επιτέλους το μαύρο το νεφέλωμα,
που πλάκωνε όλη νύχτα την καρδιά μου
κι έφερε στη μνήμη μου, όλα τα βάσανά μου.

Αλήθεια, τι δύναμη είναι αυτή που κρύβεται,
στο φέγγος της κάθε καινούργιας μέρας,
που όλα τα κάνει όμορφα, χωρίς αυτά να είναι,
και θύμα δεν αισθάνεσαι, στο άκουσμα της σφαίρας.

Κάποιες φορές στον ύπνο μου βλέπω να τελειώνει,
σιγά-σιγά η ανάσα μου κι αισθάνομαι μια πτώση.
Μαυρίζουνε οι σκέψεις μου, ο φόβος με πλακώνει,
μέχρι να 'ρθει ξημέρωμα τον εφιάλτη να σκοτώσει.

184 Ο σταυρός της

Ξεκίνησε απ' το τίποτα, με τίποτα να έχει,
από ένα χωριό απόμακρο, κανείς που δεν το ξέρει.
Μόνη της τα κατάφερε και μόνη της τα είδε,
του κόσμου τα προβλήματα, μόνη της τα παρήλθε.

Σκληρός ο αγώνας που έδωσε και ακόμη συνεχίζει.
Σκληρός και ο χαρακτήρας της, διαμάντι σου θυμίζει.
Σκληρός έγινε ο λόγος της, σκληρή και η καρδιά της.
Σκληρότητα μετέδωσε στα δύο τα παιδιά της.

Κάποιες φορές τα μάτια της δακρύζουνε και κλαίνε.
Ο λόγος ανεξήγητος. Ίσως, οι μνήμες της να φταίνε.
Σήμερα στα εξήντα της, ζεί μέσα στο παραλήρημά της.
Νομίζει πως όλοι θέλουνε να είναι το πρόβλημά της.

Άλλες φορές, λίγες φορές, γελάει με την καρδιά της.
Ιδίως όταν βρίσκεται μαζί με τα παιδιά της.
Χαίρεται, δεν σταματάει να μιλά και λέει τα δικά της.
Εκφράζει τις απόψεις της, τα συμπεράσματά της.

Άλλοτε πάλι αισθάνεται, πως δήθεν την μολύνουνε.
Πως θέλουν όλοι το κακό της, ακόμη κι αυτοί που αγαπά.
Αισθάνεται πως πνίγεται και “σκόνες” πως της δίνουνε.
Ο εφιάλτης της ξυπνά, και πάλι την παίρνει αγκαλιά.

Τι κρίμα που ξεστράτησε ο νους κι ο λογισμός της.
Τόσο αγώνα έδωσε μόνη της να τα καταφέρει,
και πήρε ως ανταμοιβή τον παραλογισμό της.
Μόνη σηκώνει δυστυχώς τον πιο βαρύ σταυρό της.

185 Οι ανθρώπινες σχέσεις

Οι σχέσεις των ανθρώπων ήταν και είναι δύσκολες,
γιατί όταν ξεκινούν δεν είναι ξεκαθαρισμένες.
Αλλιώς μια σχέση ξεκινά, που αφορά το είναι,
κι αλλιώς όταν βασίζεται, στο έχειν του καθένα.

Κάποιες φορές στον άνθρωπο υπάρχουν και τα δύο.
Τότε είναι πιο δύσκολο, να πει σε κάποιο αντίο.
Αυτό το ξεκαθάρισμα είναι που δυσκολεύει.
Τις σχέσεις αυτό τις προχωρά, ή δεν τις επιτρέπει.

Κι έτσι τα χρόνια προχωρούν, ο χρόνος τελιώνει.
Το ξεκαθάρισμα δεν γίνεται, συνέχεια παρατείνεται.
Η μοναξιά επιβιώνει και η συνήθεια δυναμώνει.
Υπό συνθήκες σαν αυτήν μια σχέση δεν στεριώνει.

186 Δόξα τω Θεώ

Δοξάζω το θεό για όλα,
όσα απέκτησα, για όλα όσα έχω,
μα πιο πολύ για τ' ότι ζω,
για τ' ότι αναπνέω.

Για τ' ότι νιώθω την αύρα της ζωής,
μέσα από την μυρωδιά του αέρα.
Απ' τις σταγόνες της βροχής,
που με χτυπούν στο δέρμα.

Από το πρωϊνό το ξύπνημα,
του ήλιου που ανατέλλει.
Απ' το ηλιοβασίλεμα,
τη νύχτα που θα έρθει.

Από τις σπίθες της φωτιάς
στο τζάκι όταν καίει.
Απ' το τραγούδι που θα πει,
το αηδόνι όταν έρθει.

Από το γάργαρο νερό,
που ξεδιψά τη δίψα μου.
Και απ' το γλυκό σου το φιλί,
που σβήνει κάθε πίκρα μου.

187 Οι πεζοί

Καλοχαιρέτα τους πεζούς,
όταν καβαλικεύεις,
για να σε χαιρετούν κι αυτοί,
όταν θα ξεπεζεύεις.

Γιατί έχει ο καιρός γυρίσματα,
που δεν τα περιμένεις.
Κι εκεί που όλα σου είναι καλά,
ξάφνου στον άσο μένεις.

Κι έχεις ανάγκη τους πεζούς,
αυτούς που χαιρετούσες,
και σε χαιρέταγαν και αυτοί,
όταν από ψηλά κοιτούσες.

Γιατί η συμπόνια είναι στους πεζούς,
αυτούς που πατούν στο χώμα,
και είναι γεμάτοι από πληγές,
που έχουνε βαθιά στο σώμα.

188 Η γειτονιά μου

Αυτή εδώ είναι η γειτονιά μου.
Οδός Πόντου διακόσια τριάντα έξι,
δεύτερος όροφος, στην Καλαμαριά,
πάνω από το σουπερ μάρκετ “Ναταλί”.

Απέναντί μου ζει ένας πολύτεκνος,
ο Πρόδρομος, με τα τέσσερα παιδιά,
και δίπλα του ένας περίεργος, ο Κώστας,
ο κοντός, που όλο μιλάει δυνατά.

Κάθομαι στο μπαλκόνι μου
και βλέπω στο σπίτι απέναντι,
την Λουκία με τα δυο σκυλιά,
συνέχεια να γελάει, και να μασά.

Χοντρή αυτή, χοντρά και τα σκυλιά.
Γαβγίζουν συνεχώς τις γάτες,
αυτές που είναι αδέσποτες,
αλλά είναι οι ίδιες και όλες μαύρες.

Δίπλα το ουζάδικο ο “Κλεάνθης”.
Ο κυρ Απόστολος, πιο κάτω, ο μπακάλης,
με μαλώνει που ψωνίζω καμιά φορά
από τα μεγάλα Σούπερ Μάρκετς.

Συνήθως προτιμώ τα γύρω μαγαζιά.
Με ξέρουν όλοι με τ’ όνομά μου το μικρό.
Όπως αυτοί, έτσι κι εγώ,

όλους τους μιλάω στον ενικό.

Είμαι ένα γρανάζι αυτής της μηχανής
που όλοι λένε γειτονιά, ή άλλως “αγκαλιά”.
Που τους χωράει όλους και είναι διαλεκτική,
και λίγο κουτσομπόλα, μα πάντα ανοιχτή.

Είναι αυτή που αγαπάμε συνήθως όλοι.
Αυτό που λέμε όλοι το άλλο μας “εγώ”.
Και ο κάθε γείτονας αυτής της γειτονιάς,
ένα σπουδαίο κομμάτι είναι της ζωής μας.

Ποτέ η γειτονιά δεν είναι άχαρη ή βαρετή,
μεσ’ την απλότητα της επανάληψής της.
Συνδέει πάντα μνήμες, αγάπες και πολλά,
που ίσως ποτέ δεν θα ‘θελες να σβήσεις.

189 Αντίδοτο του πόνου

Ο πόνος όταν μοιράζεται πονά,
γιατί τον μαθαίνουν όλοι,
και η συμπόνια τους χαλά,
της ρίζας του το μπόλι.

Γί αυτό ζητάει τη μοναξιά,
της μέθης το ποτήρι,
βελόνα για ναρκωτικά,
κατάθλιψη να γίνει.

Κάποιες φορές γίνεται αμοιβή
στις πράξεις καθ' ενός μας,
ιδιαίτερα στα λάθη μας,
χαμογελάει εμπρός μας.

Μα φλέγεται όταν τον βρει
μερίδιο της αγάπης.
Γίνεται στάχτη και καπνός,
και χάνεται στου ορίζοντα τα βάθη.

Άλλοτε πάλι γίνεται
κάτοικος της ψυχής μας.
Άλλο πιο πέρα δεν μπορεί,
να αλλάξει τη ζωή μας.

Τότε ο πόνος γίνεται,
συχνή ανάμνησή μας.
Γίνεται μοιρολόι και χορός,
γιατρεύεται η πληγή μας.

190 Τα βάρη μου

Δεν είναι τα βάρη μου βαριά,
που χρόνια εγώ σηκώνω.
Είναι τα χρόνια τα πολλά,
που βάρυναν τον κόπο.

Είναι και αυτός ο στεναγμός,
που ηχεί μέσα στα αυτιά μου.
Είναι ο ήχος του συχνός,
και σκίζει την καρδιά μου.

Μήπως καλά θα ήτανε,
να 'ναι βαριά τα βάρη,
να μην μπορώ να τα δεχτώ
το τέλος να σημάνει ?

Απόφαση παίρνω στο εξής,
τα βάρη λίγο να ξεχνάω,
να συνεχίζω, να μπορώ,
ν' αντέχω, ότι περνάω.

191 Η ευχή μου

Αχ και να ήταν όλη η γη
λουλούδι στο μπαξέ μου.
Να πρόσφερα τα άνθη του,
σε 'σένα άγγελέ μου.

Και το φεγγάρι να 'τανε,
νερό να το δροσίζει.
Για να 'ναι πάντα τρυφερό,
ποτέ να μην σαπίζει.

Και ο ήλιος θα 'θελα πολύ,
ζωή να του χαρίζει,
για να 'ναι πάντα ζωντανό,
τη μυρωδιά του να σκορπίζει.

Κι ο ουρανός να ήτανε,
ομπρέλα να καλύπτει,
τις καταιγίδες της βροχής,
νερό να μην το πνίγει.

Και να 'σουν εσύ αληθινή,
όταν σε βλέπω στ' όνειρό μου.
Νά 'πιανε τόπο η ευχή,
σαν κάνω το σταυρό μου.

192 Νοσταλγία της νιότης

Μία ζωή στο τρέξιμο,
μία ζωή στον κόπο,
να φτάσω ως στη σύνταξη,
να μη χαθώ στο δρόμο.

Και τέλος τα κατάφερα,
στη σύνταξη να φτάσω,
σαν επιβάτης στο σταθμό,
το τραίνο να προφτάσω.

Μόνο που όταν ανέβηκα
επάνω στο βαγόνι,
ίδιους καημούς συνάντησα,
και η πίκρα με πληγώνει.

Ίδια είναι τα βάσανα,
ίδιοι είναι οι κόποι.
Με μια μονάχα διαφορά,
δεν έχω πια τη νιότη.

193 Σκέφτεσαι λάθος

Ρωτάς γιατί σε προσπερνώ,
γιατί σ' αφήνω πίσω ?
Τάχα πως δεν σε νοιάζομαι,
πως θέλω να ξεφύγω.

Κι εγώ αλλιώς αισθάνομαι,
νομίζω πως πρέπει να 'μαι,
ο βράχος που σκαν' τα κύματα,
επάνω σου να μην πάνε.

Θέλω να είμαι εγώ μπροστά,
εγώ να είμαι ο πρώτος,
που θα γευτεί στα ξαφνικά,
απρόσμενα τον πόνο.

Μα εσύ κοιτάς ανάποδα,
τα αισθήματα που έχω.
Συνέχεια με παρεξηγείς
και πάντα πέφτεις έξω.

Κρίμα που δεν μπορείς να δεις,
ποιος είναι ο σύντροφός σου.
Ποια είναι η άγρυπνη σκιά,
που στέκει στο πλευρό σου.

194 Τα λόγια σου

Καρφιά τα λόγια σου στο σώμα μου επάνω.
Το νόημά τους είναι σπασμός της λογικής.
Το ένστικτό μου το πατάς στο χώμα κάτω,
και ψάχνω να βρω ένα απάγκιο της ψυχής.

Η φθήνια της αλήθειας σου δεν φτάνει,
για ν' αγοράσω τα λόγια που πουλάς.
Θέλω αυτά να στάζουν μόνο την αγάπη
και απλόχερα στους άλλους να κερνάς.

Θα ήθελα οι πράξεις σου να διαφεντεύουν,
την γκρίζα μοίρα μου στο δρόμο της ζωής.
Αυτές, αντί για λόγια, να με συντροφεύουν,
να νιώθω, πως είμαι σίχος θείας μουσικής.

195 Μίλησε

Φαίνεται πως πονάς πολύ,
το δείχνει η μορφή σου.
Έχεις το βλέμμα χαμηλά.
Η απουσία είναι μαζί σου.

Βλέπω και κάποιες λέξεις σου,
πως θέλουμε να βγούμε,
έξω από το στόμα σου,
στους άλλους ν' ακουστούνε.

Μη στέκεσαι αμίλητη, πες κάτι,
μίλα γι' αυτό που θέλεις.
Οι λέξεις είναι τα κλειδιά,
που βάζουμε στις πόρτες.

Άλλοτε τις κλειδώνουμε,
και άλλοτε τις ανοίγουν.
Λίγες είναι οι φορές,
που δεν ταιριάζουμε μ' αυτές.

Όποια κλειδιά και να κρατάς,
μόνο εσύ τα κυβερνάς.
Μίλησε και μη φοβηθείς,
πως ίσως, δεν θα ακουστείς.

Πως ίσως, παρεξηγηθείς,
ή μήπως παρερμηνευτείς.
Ξεκλείδωσε όλους τους καημούς,
της δόλιας της ψυχής σου.

196 Αντάμα προχωράμε

Πιστεύω αξίζει να μεθώ στη σκέψη σου και μόνο.
Γιατί 'ναι πέτρα ο καημός και με χτυπάει και λιώνω.
Όλα τα ωραία όνειρα που κάνω εγώ για σένα,
τα παίρνει ο αέρας κι ο βοριάς, να πάνε στα χαμένα.

Όλες μου οι προσπάθειες να ανέβω σκαλοπάτια,
να μη σου λείπει τίποτα, να ζεις μεσ' τα παλάτια,
τις σβήνεις απ' το χάρτη σου και το θολό μυαλό σου,
και καίγονται οι ελπίδες μου, κι ο εφησυχασμός μου.

Δεν νοιάζεσαι πια για τίποτα, έξω απ' τον εαυτό σου.
Νομίζεις πως σε κυνηγούν και χάνεις τον ειρμό σου.
Αισθάνεσαι περίεργα, φοβάσαι μονίμως το χαμό σου.
Αλαφιασμένη περπατάς κι επιταχύνεις το σφυγμό σου.

Παρ' όλα αυτά υπάρχουμε, εμείς και ο σταυρός μας.
Στον Γολγοθά τον σέρνουμε και αντάμα προχωράμε.
Μέχρι το τέλος να φανεί, ο ένας τον άλλονε βαστάμε.
Ο Ύψιστος μας βοηθά, πάντα το αύριο να κοιτάμε.

197 Αυτοάμυνα

Αναπολώ το παρελθόν και έρχονται μνήμες
στο μυαλό μου μόνο ευχάριστες κι ωραίες.
Είναι η φιλοκαλία μου αυτή, που τις γεννά ?
Ή μήπως είναι αυτή η έπαρση, που με κυβερνά ?

Μήπως δεν έχω δύναμη, το μέσα μου ν' αγγίξω ?
Αυτό που δεν θα 'θελα να δω και ν' αντικρίσω ?
Γιατί θα στεναχωρηθώ, θα λυπηθώ και θα λυγίσω,
που δεν κατάφερα τα όποια λάθη μου να αποφύγω.

Μην είναι όμως φυσικό, να μην ισχύουν και τα δυο ?
Γιατί όπως η καρδιά του καθενός, έτσι και η δική μου,
πάντα ζητά την αφορμή, που θα την κάνει να χαρεί,
και ανάλαφρη να κάνει την πονεμένη την ψυχή μου.

198 Συμβουλές στους νέους

Το μόνο που δεν χρειάζονται οι νέοι,
είναι οι κακόβουλες οι κριτικές.
Και αυτές που είναι αφοριστικές,
ιδίως οι έντονα καταστροφολογικές.

Που αδικούν όσες και όποιες ενέργειες,
οι νέοι προσπαθούν να καταβάλλουν.
Για να προσαρμοστούν στο σήμερα,
στο σύστημα το είναι τους να βάλουν.

Μάλιστα όταν αυτές είναι μηδενιστικές,
πολλές φορές τροφοδοτούνε θεωρίες,
που είναι δυστυχώς αυτοκαταστροφικές,
και σίγουρα και απόλυτα μη αποδεκτές.

Γι αυτό και θα 'πρεπε πάντοτε οι μεγάλοι,
να δίνουν με παράδειγμα τις συμβουλές.
Και αμέριστη να μοιράζουν την αγάπη,
για να αποκτήσουνε τις πρέπουσες αρχές.

199 Internet

Γεμάτες οι πόλεις, με μόνες και άδειες ψυχές.
Ανέπαφες σχέσεις, με πληγωμένες καρδιές.
Άνθρωποι απρόσωποι, με μπερδεμένα μυαλά.
Όχλος που ελέγχεται με γνώμη καμιά.

Χρόνος ατέλειωτος, με τελειωμένες στιγμές.
Οθόνη που πάλλεται, ξένες οι μουσικές.
Γνωριμίες απρόσμενες, ξένες και αυτές.
Αίσθηση δύναμης, με πολλές ενοχές.

Ζωή σε επανάληψη, με χρήση καρμπόν.
Εικόνα ο κόσμος μας, με δίχως παρόν.
Ο κόσμος του Internet, στον αιώνα που ζούμε.
Ο κόσμος που χάνουμε, είναι αυτός που αγνοούμε.

200 Πώς να ξεκινήσεις

Μη ξεκινάς ποτέ με το “Γιατί”.
Κράτα το πάντα για το τέλος.
Αφού πρώτα καλά έχεις σκεφτεί
και όχι από την πρώτη τη στιγμή.

Άλλα γίνονται για να τα δεις.
Άλλα για να τα μάθεις.
Άλλα για να παραπλανηθείς.
Άλλα για να μην τα επαναλάβεις.

Άλλα γίνονται για να τα ζεις.
Άλλα για να τα ξεχάσεις.
Άλλα για να τα θυμηθείς,
Άλλα για να τα χορτάσεις.

Άλλα γίνονται τυχαίως.
Άλλα περίεργα μοιραίως.
Άλλα χωρίς να το σκεφτείς.
Άλλα για να περιπλανηθείς.

Άλλα γίνονται μακριά σου.
Άλλα πολύ κοντά σου.
Άλλα για το καλό σου.
Άλλα για το κακό σου.

Άλλα γίνονται για σένα.
Άλλα χωρίς εσένα.
Άλλα για τον καθένα.

Άλλα όμως για κανένα.

Πολλά γίνονται με πολύ πόνο.
Κάποια γίνονται δίχως κόπο.
Άλλα γίνονται στο νου μας μόνο.
Όλα όμως γίνονται για κάποιο λόγο.

Ξεκίνα λοιπόν με το “Μήπως”.
Συνέχισε ύστερα με το “Ίσως”.
Μετά τελείωσε με το “Μάλλον”.
Άκουσε όμως και τον “Άλλον”.

Το “Γιατί” πρέπει να είναι τελευταίο.
Στην αρχή πρέπει να είναι απευκταίο.
Κάποιες φορές είναι όμως αναγκαίο,
για να βρεθεί κάτι πολύ σπουδαίο.